

**FICTION
CONNECTION**

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Lily King

Regele de Inimă Roșie

Traducere din limba engleză și note de
Laura Karsch

Editori:
Silviu Dragomir
Magdalena Mărculescu
Vasile Dem. Zamfirescu

Redactare:
Mihaela Stan

Design copertă: © Amanda Hudson

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Gabriel Tudorie

Corectură:
Irina Botezatu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KING, LILY

Regele de Inimă Roșie / Lily King ; trad. din lb. engleză și note de
Laura Karsch. - București : Editura Trei, 2026
ISBN 978-606-40-3094-8

I. Karsch, Laura (trad. ; note)

821.111

Titlul original: Heart the Lover
Autor: Lily King

Copyright © 2025 by Lily King
Originally published in the United States of America in 2025
by Grove Press, an imprint of Grove Atlantic Inc

Copyright © Editura Trei, 2026
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-3094-8

*Pentru Tyler, Calla și Eloise,
iubirile mele*

I

Știi că, într-o bună zi, voi scrie o carte despre tine.
Ai spus cândva că am dezgropat toată galeria, doar pe
tine, nu.

Nu voi afla niciodată cum ai spune tu povestea.
Pentru mine începe aici. Așa.

Profesorul ține în mână două coli de hârtie portocaliu-neon.

— În pofida ambalajului ei vulgar, spune, vânturând câte o coală în fiecare mână, ca un arbitru la Daytona, mă simt obligat să v-o citesc cu voce tare.

Tema fusese să creăm o versiune contemporană a eseului *History of Life and Death*, al lui Bacon. Eu aşteptasem până în ultimul moment s-o scriu. Singura hârtie pe care o aveam în casă erau nişte coli groase, rămase de la petrecerea noastră de Halloween. Şi n-a fost uşor să introduc cartonul acela în maşina mea de scris.

Profesorul mai degrabă o interpretează decât o citeşte. Îi dă mai multă viaţă şi mai mult umor decât crezusem eu că are.

La curs sunt doi tipi deştepţi. Stau în faţă, împreună, şi le văd doar cefele, una cu păr şaten-arămiu, cealaltă cu o coadă de cal groasă, neagră. Profesorul le cere atât de frecvent părerea, încât mă gândesc că sunt asistenţii lui. Când esul se întoarce din mână în mână la mine, amândoi se răsucesc să vadă unde se duce.

După ziua aceea, tipul cu părul arămiu începe să migreze în spate. După trei cursuri se aşază lângă mine.

În curând mă conduce dintr-un capăt în celălalt al campusului, la Mobilier modern, singurul curs de istoria

artei la care mai erau locuri libere când m-am înscris eu. La cursul nostru de literatură din secolul al XVII-lea suntem doar vreo treizeci, dar Mobilierul modern se ține într-un amfiteatru cu scaune capitonate, fixate pe o pantă abruptă, până jos, la profesor și pupitrul său. În spatele lui e un ecran mare, pe care se succedă fotografiile cu șezlongul B 306 al lui Corbusier și seturi de măsuțe Bauhaus, care intră una într-alta. La cursul acesta recuperez mult din somnul pierdut.

Sam face pași mici, sacadați, și vorbește cu întreruperi, mici izbucniri articulate, urmate de tăceri lungi. Discuțăm doar despre curs.

— Nu-i acordă suficientă atenție lui Cromwell, spune, și faptului că opoziția față de el a galvanizat imaginația unei întregi generații de scriitori.

Îi dau dreptate. Cum să nu-i dau? Eu sunt doar o studentă, iar el este un savant. Te prinzi de asta din prima. Eu n-am mai cunoscut un savant care să nu fie profesor. Iar Sam nici măcar nu este masterand. E în ultimul an, ca mine.

Mai târziu mă duc la bibliotecă și citesc despre Cromwell, iar data viitoare când mergem la Mobilier modern plasez o glumiță despre Parlamentul Trunchiat. Sam râde mut, mai degrabă gâfâie.

Mă întrebă dacă am văzut *Vânătorul de cerbi* și-i spun că da și mă gândesc c-o să facă o comparație ceva cu Venitore, vânătorul, din *The Compleat Angler*¹. În schimb, mă întrebă dacă vreau să-l revăd, cu el. Rulează în campus, vineri seara.

¹ Tratat despre pescuit din 1653, scris de Izaak Walton.

Ne întâlnim la Uniunea Studenților. Mi-a cumpărat deja bilet. Au pus câteva rânduri de scaune metalice și un ecran pe un suport. Stăm și așteptăm să se stingă luminile. Colega mea de cameră, Carson, trece pe lângă noi cu prietenul ei, Bud, un tip din Forțele Speciale, care dă o fugă cu mașina de la Fort Bragg ori de câte ori are ocazia. Se ceartă în timp ce se strecoară către niște locuri libere, la trei rânduri în fața noastră, pe urmă, odată așezați, se apucă să se pipăie.

Filmul începe. E lung și brutal. Jumătate din timp mă uit în poală. Sam stă lângă mine ca un necunoscut. În final se cântă „God Bless America“ la cina de după înmormântarea lui Christopher Walken, cadrul îngheață și s-a terminat. Sam se ridică de cum începe genericul, iar eu ies după el de la Uniunea Studenților.

O luăm pe un drum din campus care nu duce nici la camera mea din Pye Street, nici în oraș, unde mă gândisem că vom merge să bem ceva. Îmi arată căminul lui din primul an și eu i-l arăt pe al meu, în curtea alăturată. Din cauza filmului, clădirile acestea, curțile acestea, anii aceștia din viețile noastre par de o naivitate insuportabilă. Aș face un comentariu, dar și asta mi se pare naiv. În schimb, îi zic că trebuie să mă scol devreme și el mă întreabă dacă aș avea chef de o bere.

Pornim în direcția barurilor, dar el virează pe o stradă lăturalnică, apoi intră pe poarta unui gard alb și urcă pe o cărare cu dale de piatră, până la o ușă luminată de un bec.

— Unde suntem?

— Acasă la mine.

Îmi dau seama că a vrut să-mi arate clădirea, știa că va fi o atracție.

Așa și este.

Răsucește mânerul — casa e descuiată — și-mi ține ușa să intru. Pășesc într-un holișor din care pornesc în stânga niște trepte abrupte. În dreapta e o măsuță cu o lampă și un blocnotes cu un stilou deasupra. Dincolo de o ușă deschisă e un living zugrăvit în albastru-închis, cu o canapea în dungi și un perete de cărți.

Fac o remarcă despre numărul cărților.

— Astea-s doar cele care n-au mai încăput, spune el.

Traversez în urma lui livingul și intrăm într-un birou spațios, ca dintr-un film vechi — patru pereți cu cărți din podea până-n plafon, o masă mare, cu picioare groase, și un fotoliu de piele în fața șemineului.

— Aici îți fumezi tu pipa seara?

Schițând un zâmbet, deschide sertarul de sus al mesei de lângă fotoliul de piele, pentru a da la iveală patru pipe vechi, așezate frumos pe un suport de lemn.

Eu râd și el gâfâie.

— A cui e casa asta?

— A lui dr. Gastrell. Ai făcut Chaucer cu el? Sau seminarul despre Milton?

Clatin din cap. Am auzit de Gastrell. „Gastric“, îi zice lumea. Nu te apropia, mi s-a spus, e notoriu de dificil. Chiar poți să participi la seminare dacă nu ești încă masterand?

— Și-a luat un an sabatic, face cercetare la Merton.

Vede că nu știi despre ce vorbește.

— La Oxford. Ne-a rugat să avem grijă de casă cât e el plecat.

— V-a rugat?

— Pe Yash și pe mine.

Yash?

Sunt atâtea lucruri pe care se așteaptă să le știi!

După care niciunul dintre noi nu mai știe ce să spună. Sam închide sertarul cu pipe și eu îl întreb unde e baia. Îmi arată o ușă înclinată, sub scară. Nu mă presează nicio nevoie, de fapt. Trebuie doar să fiu singură o clipă. Vasul de toaletă e adânc și puținele mele picături de urină se aud când lovesc apa, așa că mă opresc. Oglinda de deasupra chiuvetei este un oval fixat sus pe perete. Îmi văd jumătate din frunte, ba un ochi, ba altul, dacă mă înalț în vârful picioarelor.

În hol nu e nimeni, ușa dinspre stradă e la câțiva pași. În zece minute aș putea fi în camera mea din Pye Street. Dar Carson și Bud vor fi acolo, ocupați cu una-alta. Se deschide un frigider și mă iau după sunet.

Stăm cu sticlele noastre de bere pe canapeaua în dungii din camera albastru-închis. Pernele sunt rigide, noi suntem rigizi și el nu este genul care să se teamă de o pauză lungă. Râcâim etichetele de pe sticle și vorbim sporadic. Mă întrebă dacă am mult de lucru la sfârșitul acesta de săptămână și-i spun că trebuie să scriu o povestire scurtă.

— De ce?

— Pentru cursul meu de ficțiune.

Dă din cap lent, absorbit de un gând pe care s-a hotărât să nu mi-l împărtășească.

— Despre ce vei scrie?

Îmi plimb privirea prin încăpere.

— Despre astă-aseară, probabil.

Pare alarmat. Apoi gâfâie.

— Bună glumă!

Ușa casei se deschide și se izbește de perete.

— Să dea dracu'! zice o voce în hol.

Ușa se trânteste la loc.

— O încui, în caz că m-a urmărit.

Un hohot de râs.

— Ești acasă? Cum a fost cu Daisy?

Intră cu elan în cameră, e celălalt tip de la cursul nostru. Yash.

— Aoleu! Uite-o chiar aici.

Și-a desfăcut părul din coada de cal, e des și negru, puțin peste umeri. Se căznește să se oprească din râs.

— *Daisy?* zic eu.

— Daisy, da, răspunde el. Așa le zicem noi fetelor cu care ieșim. Iar fata cu care am ieșit eu astă-seară a fost o Daisy de pomină.

Zâmbește larg și vine mai aproape. Îi arunc o privire lui Sam, îngrijorată că o să-l dea afară, dar el schițează un rânjete pe care nu i l-am mai văzut până acum. E la fel de ușurat ca mine că acum suntem în trei.

— Ce s-a întâmplat? întrebă.

— Păi, mă duc s-o iau de la Kappa, spune Yash, stând în fața măsuței de cafea, vizavi de noi.

Eu și Sam ne lăsam pe spate în același timp, de parcă am fi pornit televizorul.

— Trebuie să te înscrii și să dai sânge, și să depui un jurământ de castitate, și după-ai trebuie să stai să aștepti într-un salon de căcat, cu *milieuri* pe toate mesele, douăzeci de minute, împreună cu toți ceilalți penibili. Doamne, era acolo și tipul ăla, Ian — ăla care a citat ultimele cuvinte ale lui Victor Hugo.

Sam chicotește.

— Văd o lumină neagră.

— Am văzut și eu o lumină neagră la Kappa, asta-i sigur. Locul ăla îți dă fiori și mai și pute, e ca izul de pe degetele maică-mii de la toate cheștiile în care și-a băgat mâna în cursul zilei.

Se uită la mine și împunge de câteva ori cu degetul în aer.

— Maică-mea e o băgăcioasă de numa-numa'. Într-un final auzim pași pe scară și toate fetele astea coboară grămadă și arată cam toate la fel, așa că niciunul dintre noi nu-și mai amintește cu care dintre ele are întâlnire, fiindcă am stat toată seara închiși în țarcul ăla. Mă rog, una mă identifică din șirul de suspecti și ieșim naibii de acolo. O duc la Pip's, vorbim despre taică-su, care are nu-ș' ce boală rară oribilă, și despre frate-su, care pare să fie un bou, și comand ceva ce ar fi trebuit să se numească mucii castanii pe burete jegos și o duc înapoi la Kappa. Vrea să-mi *arate* ceva în țarc, unde acum nu mai e nimeni, doar o lumină foarte slabă, și mă pune să mă uit la o blestemată de muschetă confederată de pe perete, despre care îmi divulgă că i-a aparținut lui *bunicu-său*, așa că mă reped spre ușă, dar deodată picioarele ei sunt de trei metri și ajunge înaintea mea acolo, mă împinge într-un cuier și își descleștează maxilarele ca un șarpe. A fost ceva de groază. Scap din strânsoare și apuc să împing între noi ușa cu plasă — ține ușa imaginată ca pe un scut —, îi zic *politicos* noapte bună și o rup la fugă.

Sam râde așa de zgomotos, încât acum chiar se aude.

Yash scoate un guițat, își cere scuze și se șterge la ochi. Se îndreaptă de spate și își flutură degetele spre noi.

— Sper că aici merge ceva mai bine.

— E puțin jenant, zic eu și amândoi râd.

— Va fi mai bine. Cu Sam, gustul vine mâncând, spune. *Bonne nuit*.

Și tropăie pe trepte în sus.

Sam se ridică și închide ambele uși ale livingului. Se așază iar pe canapea, dar mai aproape.

— Daisy? Să nu-mi zici că de la Daisy Buchanan¹.

— În sens bun, spune și mă sărută.

Luni, Sam mă conduce la Mobilier modern și, când ies după cincizeci de minute, îl găsesc așteptându-mă.

— Vrei să vii să mâncăm de prânz?

Mâncăm sandviciuri cu carne de curcan și ne mozo- lim iar pe canapea. Nu grăbește lucrurile. Ne sărutăm întruna, până când trebuie să plec la Logică.

Traversez campusul puțin ametită. Pufnesc întruna în răs, când mă gândesc că ne-am mozo- lit ziua în amiaza mare, într-o luni, pe canapeaua lui Doc Gastric. Toată jena s-a risipit când ne-am sărutat. El a spus ceva, eu am spus ceva și ne-am făcut unul pe altul să râdem pe canapeaua aceea în dungi.

Și-a dat oare seama de lipsa mea de experiență? Avusesem un singur iubit până atunci, Jay, cu un an în urmă. Ne-am cunoscut în toamnă, l-am dus acasă la mine în vacanța de primăvară și mi-a trecut toată îndrăgosteala la maică-mea în bucătărie. I-am mărturisit-o în avion, pe când ne întorceam la facultate, un loc cumplit să te des- parți. A plâns și s-a zbătut, dar n-a vrut să se ridice și să meargă la baie să se adune. Conversația a început destul de potolit, el mi-a spus ceea ce-mi spunea frecvent, și anume

¹ Personaj din romanul *Marele Gatsby* (1925) de F. Scott Fitzgerald.

că-mi înăbuș sentimentele, până când țâșnesc ca dintr-un furtun de pompieri, că, dacă n-aș ține atâtea în mine, am ajunge mai ușor unul la altul. Dar, pe măsură ce înțelegea că nu va reuși să mă determine să mă răzgândesc, incriminările lui au devenit tot mai gălăgioase. El plătise *biletele de avion*. Ar fi putut să meargă în *Key West* cu prietenii lui, în loc de un oraș de *căcat* din *Massachusetts*. Maică-sa credea că sunt *lesbiană*. „Eu te-am învățat tot ce știi despre sex!” a răcnit de s-a auzit pe tot culoarul, până-n cockpit, care la vremea aceea nu avea ușă. Era adevărat. El mă învățase. Fusesem virgină și el se dovedise un îndrumător amuzant și drăgăstos. Pe atunci nu aveam cu ce să-l compar, pe el sau sexul cu el, dar acum știu că era deosebit de lipsit de inhibiții și m-a făcut și pe mine să fiu la fel. Nu-i plăcea ideea că acum aveam să transmit această atitudine altcuiva. S-a agățat extraordinar de chestia asta. A fost cel mai lung zbor din viața mea și m-am simțit recunoscătoare când roțile au atins pista și libertatea mea era aproape. După Jay m-am mai mozolit cu barmanul de la restaurantul unde lucram, cu un tip la petrecerea cu barbecue, de la începutul semestrului, a anului patru și, mai recent, cu un amic al lui Carson care se costumase în Cyndi Lauper la petrecerea noastră de Halloween.

Sam mă invită vineri la cină. Îmi imaginez că vom fi singuri în casă, cu lumânările lui dr. Gastrell aprinse în sufragerie. În ușă îi dau o sticlă de vin.

Sam se uită la etichetă și întinde brațul, poftindu-mă să intru în living.

— În seara asta cuplăm un Riesling din 1987 cu pepperoni, îi spune pe la spatele meu lui Yash și încă unui tip, pe care nu-l cunosc, de pe canapea.

Tipul ăsta are în vârful capului o claie de bucle roșcate, groasă de cinșpe centimetri. Are picioare scurte și adidași mari, lăfăiți pe măsuța de cafea furniruită a lui dr. Gastrell. Lângă adidași sunt patru cutii de pizza. Yash se duce după niște pahare de vin.

Roșcatul mă arată cu degetul.

— Anul întâi. Balul Bobocilor. Ai venit cu Dale Greensmith

— El e Ivan, spune Sam.

Ivan închide ochii.

— Rochie roșie. Nasturi negri.

— Ești teribil.

— Nu-i așa?

— În legătură cu rochia. Cu cine am venit nu mai știu.

Râd toți trei de parcă aș minți, de parcă nu ai putea reține mai degrabă o rochie decât pe un tip.

— *In Riesling veritas*, zice Yash și toarnă vinul în niște păhărele imposibil de subțiri, de forma unor zambile. Până se încheie seara, om ajunge și la adevărul despre alde Dale Greensmith.

Sam și cu mine ne așezăm în fotolii, vizavi de Yash și de Ivan. Vinul e dulce și are gust de mucegai, dar îmi place să țin în mână păhărelul fragil.

Ivan e un alt student la engleză pe care nu l-am mai întâlnit până acum.

— Spune-mi tot, absolut tot ce-ți vine-n minte când te gândești la James Joyce, îmi cere.

Din fericire, profesorul meu de engleză din liceu era puțin obsedat de Joyce.

— Fluxul conștiinței, onomatopee, epifanie, da voi fi da am spus da și căzând domol, domol căzând peste cei vii și cei morți.